

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

Betragtning, at Menighedsraadene tidligere havde været hørt, og at man maaske kunde risikere, at de atter skulde høres, og i saa Fald skulde det ikke være paa samme Maade som tidligere, saa skulde der gives dem fyldestgørende Oplysninger; men Pjeecen gaar ikke i nogen Maade ind for, at Menighedsraadene skal høres.

Naar den højtærede Kirkeminister udtaler sin Medfølelse med de Kvinder, der maatte give sig til at studere Teologi i Tro paa, at de kan blive Præster, naar Loven ikke mere er til Hinder herfor, fordi de vil blive skuffede, naar de ser, at ingen Menighed alligevel har Bud efter dem, saa vil jeg berolige Ministeren. Vi Kvinder er ikke saa blaaøjede, at tro, at Loven er alt; vi ved af Erfaring, at Praksis ikke altid følger med Loven, og de Kvinder, der vælger Teologien, vil være klar over, at de foreløbig ikke har mange Chancer for at blive Præster, saa af den Grund kan man roligt ændre Loven.

Men naar Argumentationen mod Kvinders Adgang til Præsteembeder er ved at løbe tør, fordi der ikke kan anføres virkeligt saglige, menneskelige eller kristelige Argumenter herimod, møder man det Argument, at det ikke er Rigsdagens Opgave at give Kvinder en saadan Adgang, naar ikke Menigheden udtaler Ønsket herom, og jeg vil derfor til Slut atter understrege, at det er Rigsdagens Sag at sørge for, at Kvinder ikke paa Forhaand er udelukkede fra at faa kirkelige Embeder og dermed at søge saadanne, og at det derefter er i Kirkens Haand, i hvilket Omfang Loven faar praktisk Betydning. Ingen Menighed, der ikke ønsker en kvindelig Præst, vil faa en saadan, men det er Rigsdagens Pligt og Ansvar at lovgive for Kirken.

Den danske Rigsdag maa nu ikke atter skyde Sagen fra sig, men gennemføre de Ændringer i det foreliggende Forslag, som er fornødne for, at Kvinder, Teologer og Ikke-Teologer, kan faa Adgang til Embeder i den danske Folkekirke paa lige Vilkaar med Mænd.

Erik Appel: Da Lov om Adgang til Præsteembeder var til Revision i 1941, blev der indført væsentlige Ændringer i den, hvorved Præster i den danske Folkekirke blev ligestillede med Hensyn til Forflyttelse, uanset om de havde teologisk Embedseksamen eller ej. Een Gang optaget som Præst i Folkekirkens Tjeneste gælder Vurderingen ved Forflyttelse og Forfremmelse nu alene Præstens Gerning. Denne Ændring var et klart Fremskridt i frisindet, demokratisk

Retning. Det var ved samme Revision paa Tale at give Kvinder Ligestilling med Mænd i Adgang til at søge Præsteembeder, men der blev ikke stillet Ændringsforslag under Hensyn til Samarbejdets Regler, idet daværende Kirkeminister Fibiger nægtede at modtage et saadant Ændringsforslag. Under Hensyn til et ret stærkt Ønske om, at Spørgsmaalet skulde tages op, naar de politiske Forhold tillod det, blev der i Loven indført en Paragraf om Revision efter 5 Aars Forløb. Den konservative Deltager i Debatten, det daværende ærede Medlem Frk. Gerda Mundt, udtalte sin Forvisning om, at Kvinderne ved den næste Revision vilde faa den manglende Ret. Jeg vil udtale det Ønske, at Frk. Gerda Mundts stilfærdigt udtalte Haab ikke maa blive beskæmmet.

Den højtærede Kirkeminister har ikke ment sig berettiget til som øverste ansvarlige Leder af den danske Folkekirke at foreslaa Kvinders Ligestilling med Mænd. Jeg skal ikke gaa i Rette med den højtærede Minister af den Grund, idet jeg anser dette Standpunkt for en personlig Opfattelse af Kirkeministerstillingen, der ikke kan diskuteres, men derimod nok beklages. Jeg forstaaer den højtærede Minister saaledes, at Ministeren ikke principielt er imod Kvinders Adgang til Præstegerning, men ønsker et i Folkekirken fremkommet praktisk Tilfælde, hvor en Sognemenighed ønsker en Kvinde til Præst. I saa Fald vil Ministeren være villig til at ændre Loven. Dette Standpunkt anerkender jeg, men det er for mig ikke en fyldestgørende Hindring for at gennemføre Reformen nu; jeg er endog tilbøjelig til at mene, at skal der ventes paa et saadant praktisk Tilfælde i en Sognemenighed, vil Loven aldrig blive ændret i den omtalte Retning. Jeg begrunder dette med, at jeg ikke ret vel kan tænke mig, at de af Mænd, der nu og i Fremtiden søger Præsteembeder, vil blive saa ringe skikkede dertil, at der vil opstaa et Ønske om at faa dem afløst af Kvinder. Min Begrundelse for Ændringen er en helt anden, den finder sit Udtryk deri, at jeg ønsker Kvinderne givet den fulde Ligestilling med Mænd, som de medmenneskeligt set har Krav paa. Den er givet dem paa de allerfleste Omraader, lad os nu tage Skridtet fuldt ud.

Skikkethed til Præstegerning i Folkekirken har to Forudsætninger, den ene er Uddannelse, der som Regel foregaar ved vore Universiteter, den anden er Kald. Kaldet er tosidet, dels et personligt Kald fra Gud til Forkyndelse af hans Evangelium, dels et Kald fra en Menighed. I Uddannelse er Kvinderne fuldt ligestillede med Mænd,